

Határozatok Tára

A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (hatodik tanács)

2022. május 18.*

„Verseny – Összefonódások – Az orvosi eszközök gyártásának ágazata – Az összefonódásnak az annak bejelentését és engedélyezését megelőzően történt megvalósítása miatt bírságokat kiszabó határozat – A 139/2004/EK rendelet 4. cikkének (1) bekezdése, 7. cikkének (1) bekezdése és 14. cikke – Közbenső ügylet és végleges ügylet – Köztes vásárlás szerkezet – Egyetlen összefonódás – Védelemhez való jog – Jogos bizalom – A jogszerűség elve – Arányosság – A bírságok összege – Enyhítő körülmények”

A T-609/19. sz. ügyben,

a **Canon Inc.** (székhelye: Tokió [Japán]) (képviselik: U. Soltész, W. Bosch, C. von Köckritz, K. Winkelmann, M. Reynolds, J. Schindler, D. Arts és W. Devroe ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Bizottság** (képviselik: G. Conte és C. Urraca Caviedes, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatja:

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselik: A.-L. Meyer és O. Segnana, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó fél,

elsődlegesen az összefonódás bejelentésének a 139/2004/EK tanácsi rendelet 4. cikkének (1) bekezdését sértő elmulasztása és a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének megsértésével megvalósított összefonódás miatti pénzbírság kiszabásáról szóló, 2019. június 27-i C(2019) 4559 final bizottsági határozat (M.8179 ügy – Canon/Toshiba Medical Systems Corporation) megsemmisítése, másodlagosan a felperessel szemben kiszabott bírságok törlése vagy összegük csökkentése iránt az EUMSZ 263. cikk alapján benyújtott kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (hatodik tanács),

tagjai: A. Marcoulli elnök, S. Frimodt Nielsen és R. Norkus (előadó) bírák,

hivatalvezető: M. Zwozdziak-Carbonne tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2021. július 8-i tárgyalásra,

* Az eljárás nyelve: angol.

meghozta a következő

Ítéletet¹

I. A jogvita előzményei

- 1 A felperes, a Canon Inc. multinacionális társaság, amely képalkotási és optikai termékek – köztük kamerák, videokamera-felvevők, fénymásolók, stepperek és számítógépes nyomtatók – gyártására specializálódott. A Toshiba Medical Systems Corporation (a továbbiakban: TMSC) megszerzése óta a felperes orvosi eszközök gyártására is specializálódott.
- 2 A TMSC, amely az orvosi eszközök fejlesztésével, gyártásával, értékesítésével és az azokkal kapcsolatos technikai szolgáltatások nyújtásával foglalkozott, a felperes általi megszerzését megelőzően a Toshiba Corporation (a továbbiakban: Toshiba) 100%-os tulajdonában álló leányvállalat volt. E felvásárlást követően a TMSC-t „Canon Medical Systems Corporationnek” nevezték át.

A. A TMSC felperes általi megszerzése

- 3 2016 elején a Toshiba jelentős pénzügyi nehézségekkel küzdött. Közelebbről, figyelembe véve az eredmény-előirányzatait, a Toshiba úgy vélte, hogy fennáll annak a kockázata, hogy negatív eredményeket kell bejelentenie a részvényeseknek a 2015. üzleti évre vonatkozóan (2016. március 31-i zárás). Mivel egyetlen, a Toshibahoz hasonló méretű nyilvános társaság sem jelentett negatív eredményeket a részvényesek felé a közelmúltbeli időszakban Japánban, nehéz volt előre látni, hogy egy ilyen esemény milyen hatást gyakorol a kereskedelmi teljesítményre, illetve a Toshiba pénzügyi helyzetére és piaci értékére.
- 4 Következésképpen a Toshiba gyorsított ajánlattételi eljárást szervezett a TMSC értékesítése érdekében.
- 5 Először is 2016. február 19-én a Toshiba „80/20” ajánlatnak minősített ügyletstruktúrát javasolt az ajánlattevőknek.
- 6 Az ajánlattételi eljárás keretében valamennyi ajánlattevő olyan ajánlatot tett, amely figyelembe vette a Toshiba pénzügyi helyzetét. Ajánlatában a felperes új ügyleti struktúrát javasolt a Toshiba-nak. Ezen új struktúra indoka az volt, hogy a TMSC eladása legkésőbb 2016. március 31-ig a Toshiba számláin tőkebevitelként megjelenjen, anélkül azonban, hogy a felperes formálisan megszerezne az ellenőrzést, mielőtt megkapta volna a szükséges engedélyeket a hatáskörrel rendelkező versenyhatóságoktól.
- 7 A Toshiba szerint a felperes által javasolt új ügyleti struktúra révén a TMSC már nem lenne az egyik leányvállalata, az Egyesült Államokban általánosan elfogadott számviteli elveknek („United States GAAP”) megfelelően (a megtámadott határozat (13) preambulumbekezdése).

¹ A jelen ítéletnek csak azok a pontjai kerülnek ismertetésre, amelyek közzétételét a Törvényszék hasznosnak tartja.

- 8 A Toshiba az egyes ajánlattevők ajánlata megvalósíthatóságának és hatásainak vizsgálatát követően úgy ítélte meg, hogy a felperes ajánlata volt a legversenyképesebb, és az egyetlen, amelyben a teljes vételár átruházása nem függ az összefonódás-ellenőrzés körébe tartozó engedélyektől (a megtámadott határozat (14) preambulumbekzdése).
- 9 A TMSC felperes általi megszerzését 2016. március 17-én nyilvánosan bejelentették. Ugyanezen a napon a felperes bejelentette, hogy részvényátruházási megállapodást kötött a Toshibaval a TMSC Toshiba-tól való megszerzésére vonatkozóan, a Toshiba és a TMSC pedig bejelentette, hogy a Toshiba elfogadta, hogy eladja a TMSC-t a felperesnek, valamint hogy a TMSC már nem a Toshiba csoport leányvállalata.
- 10 A felperes javaslatát követően a TMSC 134 980 060 törzsrészvényét átalakította, és az ügyletszerkezet végrehajtása érdekében új részvényosztályokat hozott létre.
- 11 2016. március 15-én módosult a TMSC alapszabálya annak érdekében, hogy új részvényosztályokat és kiegészítő részvényeket vegyenek fel bele.
- 12 Először is a TMSC három részvényosztályt hozott létre:
 - az A osztályba tartozó részvények (szavazati jogot biztosító részvények),
 - a B osztályba tartozó részvények (szavazati jogot nem biztosító részvények) és
 - a C osztályba tartozó részvények (szavazati jogot biztosító és visszavásárlási opcióra jogosító részvények, amelyeket a TMSC gyakorolhat).
- 13 Másodszor a TMSC valamennyi törzsrészvényét C osztályú részvényekké alakította át, és részvényekre vonatkozó opciókat hozott létre valamennyi C osztályba tartozó részvény megvásárlására.
- 14 Harmadszor 2016. március 16-án a TMSC átalakította a C osztályba tartozó részvényeket, és ellenszolgáltatásként kibocsátott:
 - 20 A osztályba tartozó részvényt,
 - 1 B osztályba tartozó részvényt, és
 - 100 C osztályba tartozó részvényekhez kapcsolódó részvényopciót.
- 15 A felperes ajánlata kétlépcsős ügyletstruktúrából állt.
- 16 Első lépésként 2016. március 17-én a felperes és a Toshiba „Shares and Other Securities Transfer Agreement” megállapodást kötött, amelynek értelmében a felperes 4930 jenért (hozzávetőleg 40 euró) megszerezte a TMSC B osztályú, szavazati jogot biztosító részvényét, valamint 100 darab TMSC C osztályú szavazati jogot biztosító részvényre vonatkozó opciót 665 497 806 400 jenért (hozzávetőleg 5 280 000 000 euró), amely szavazati jogot azonban nem lehetett gyakorolni a részvényopciók lehívásáig. Ugyanezen a napon az MS Holding, amely kifejezetten az ügylet céljaira jött létre 2016. március 8-án, valamint a Toshiba „Excluded share Transfert Agreement” nevű megállapodást kötött, amely révén az MS Holding 98 600 jenért (hozzávetőleg 800 euró) szerezte meg a TMSC fennmaradó 20 A osztályú, szavazati jogot biztosító részvényét. E két ügyletet az öss-

zefonódás bejelentésének a 139/2004/EK tanácsi rendelet 4. cikkének (1) bekezdését sértő elmulasztása és a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének megsértésével megvalósított összefonódás miatti pénzbírság kiszabásáról szóló, 2019. június 27-i C(2019) 4559 final bizottsági határozatban (M.8179 ügy – Canon/Toshiba Medical Systems Corporation; a továbbiakban: megtámadott határozat) együttesen „közbenső ügyletként” jelölik.

- 17 Második lépésként, 2016. december 19-én a felperes, miután megkapta az utolsó releváns engedélyt, gyakorolta a C osztályú részvényekre vonatkozó 100 elsőbbségi opcióját a TMSC szavazati jogot biztosító mögöttes részvényeinek megszerzése érdekében, míg a TMSC 4930 jenért (hozzávetőleg 40 euró) megszerezte a felperes szavazati jogot nem biztosító B osztályú részvényét, valamint az MS Holding fennmaradó 20, szavazati jogot biztosító A osztályú részvényét 36 098 600 jenért (hozzávetőleg 300 000 euró). E két ügyletet a megtámadott határozat együttesen a „végleges ügylet” megnevezéssel jelöli.
- 18 A megtámadott határozat ezen ügyletek összességét az „összefonódás” kifejezéssel jelöli.

B. A bejelentést megelőző szakasz

- 19 2016. március 11-én a felperes kérelmet küldött az Európai Bizottságnak, hogy jelöljön ki egy munkacsoportot azon tervével kapcsolatban, hogy megszerezze a TMSC feletti kizárólagos irányítást a vállalkozások közötti összefonódások ellenőrzéséről szóló, 2004. január 20-i 139/2004/EK tanácsi rendelet (HL 2004. L 24., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 3. kötet, 40. o.; helyesbítés: HL 2022. L 103., 18. o.) 3. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében.
- 20 2016. április 5-i elektronikus levelében a felperes megküldte a Bizottságnak a CO-formanyomtatványnak a tervezett ügylet szerkezetére vonatkozó részét, valamint az ügylet különböző szakaszait ismertető rövid leírást.
- 21 2016. április 28-án a felperes a CO-formanyomtatvány első tervezetét benyújtotta a Bizottságnak. 2016. május 11-én a Bizottság több kérdést intézett a felpereshez a CO-formanyomtatvány tervezetével kapcsolatban, amelyek közül három az ügylet szerkezetére vonatkozott; ezekre a felperes 2016. május 27-én válaszolt.

C. A bejelentés és az összefonódást engedélyező határozat

- 22 2016. augusztus 12-én a felperes a 139/2004 rendelet 4. cikkének megfelelően, a rendes összefonódás-ellenőrzési eljárás szerint bejelentette a Bizottságnak, hogy megszerezte a TMSC feletti kizárólagos irányítást a részvényei 100%-ának megszerzése révén. A felperes kifejtette, hogy a bejelentést úgy kell érteni, hogy az az egész összefonódásra, vagyis a közbenső ügyletre és a végleges ügyletre vonatkozik.
- 23 Az összefonódás értékelése keretében a Bizottság vizsgálata nem vezetett olyan valószínűsítő körülmény feltárásához, amely versenyjogi aggályokra utalna. Ezért a Bizottság 2016. szeptember 19-én a 139/2004 rendelet 6. cikke (1) bekezdése b) pontjának és az Európai Gazdasági Térségről (EGT) szóló megállapodás 57. cikkének megfelelően jóváhagyó határozatot fogadott el.

D. A közigazgatási eljárás és a megtámadott határozat

- 24 2016. március 18-án, néhány nappal azután, hogy a Bizottság megkapta a felperes arra irányuló kérelmét, hogy jelöljön ki egy munkacsoportot a TMSC feletti kizárólagos irányítás megszerzésére irányuló tervével kapcsolatban, egy névtelen panaszos fordult a Bizottsághoz.
- 25 2016. május 11-én a Bizottság tájékoztatást kért a felperestől a 2016. április 28-i értesítési formanyomtatvány első tervezetét illetően, amelyre válaszul a felperes benyújtotta észrevételeit.
- 26 2016. július 29-én a Bizottság arról tájékoztatta a felperest, hogy vizsgálatot indított, amely a 139/2004 rendelet 14. cikke (2) bekezdésének a) és b) pontja alapján bírság kiszabásához vezethet az e rendelet 7. cikkének (1) bekezdésében előírt felfüggesztési kötelezettség és az említett rendelet 4. cikkének (1) bekezdésében előírt bejelentési kötelezettség esetleges megsértése miatt.
- 27 2016. szeptember 5-én a Bizottság kiegészítő beadványt kapott a felperestől.
- 28 2016. október 6-án találkozóra került sor a Bizottság és a felperes között.
- 29 A Bizottság a 139/2004 rendelet 11. cikkének (3) bekezdése alapján hozott 2016. október 7-i határozatával felhívta a felperest, a TMSC-t és a Toshiba-t, hogy szolgáltatassanak belső információkat és dokumentumokat. A felperes és a TMSC 2016. november 4-én válaszolt. A Toshiba 2016. november 4. és december 1. között küldte meg válaszát.
- 30 2016. november 5-én a felperes levelet küldött a Bizottságnak a 2016. október 6-i találkozóra és a 2016. október 7-i határozatra vonatkozó észrevételeivel kapcsolatban.
- 31 A Bizottság elektronikus leveleit követően a Toshiba, a TMSC és a felperes 2017. február 15-én, február 24-én, illetve március 15-én további dokumentumokat nyújtott be.
- 32 2017. július 6-án a Bizottság a 139/2004 rendelet 18. cikke alapján kifogásközlést intézett a felpereshez, amelyben előzetesen megállapította, hogy a felperes szándékosan vagy legalábbis gondatlanságból megsértette a 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdését és 7. cikkének (1) bekezdését, és amelyben ebből következően az említett rendelet 14. cikkének (2) bekezdése alapján bírság kiszabását helyezte kilátásba.
- 33 2018. március 15-én a felperes írásbeli észrevételeket terjesztett elő, és meghallgatást kért.
- 34 2018. május 3-án meghallgatást tartottak, amelynek során a felperes előadta érveit.
- 35 2018. május 8-án a Bizottság elektronikus levelet küldött a felperesnek, amely olyan kérdéseket tartalmazott, amelyekre a felperes a 2018. május 3-i meghallgatáson nem tudott válaszolni. A felperes 2018. május 24-én nyújtotta be válaszait.
- 36 2018. június 11-én a Bizottság további információkat kapott a felperestől. Egyébiránt a kifogásközlésre adott válaszában a felperes azt kérte a Bizottságtól, hogy a Bíróság által a 2018. május 31-i Ernst & Young ítéletben (C-633/16, EU:C:2018:371) meghatározott kritérium alapján zárja le a jogsértési eljárást.

- 37 2018. november 30-án a Bizottság kiegészítő kifogásközlést tett közzé, amelyben előzetesen megállapította, hogy a felperes magatartása a 139/2004 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének és 7. cikke (1) bekezdésének megsértését képezi, a 2018. május 31-i Ernst & Young ítéletben (C-633/16, EU:C:2018:371) kialakított jogi háttér értelmezése szerint is.
- 38 2019. január 21-én a felperes benyújtotta a kiegészítő kifogásközlésre adott válaszait, és egy második meghallgatás tartását kérte, amelyre 2019. február 14-én került sor.
- 39 2019. február 25-én a Bizottság levelet küldött a felperesnek, amely olyan kérdéseket tartalmazott, amelyekre a felperes a 2019. február 14-i meghallgatáson nem tudott válaszolni. A felperes 2019. március 13-án nyújtotta be válaszát.
- 40 2019. április 3-án a felperes kiegészítő megjegyzéseket nyújtott be a Bizottsághoz a 2018. május 31-i Ernst & Young ítélet (C-633/16, EU:C:2018:371) tekintetében a Bizottság megközelítésével kapcsolatban.
- 41 2019. június 27-én a Bizottság elfogadta a megtámadott határozatot.
- 42 A megtámadott határozat rendelkező részének első négy cikke a következőképpen szól:

„1. cikk

[A felperes] azáltal, hogy nem jelentett be egy európai léptékű összefonódást annak (2016. március 17-én történt) megvalósítása előtt, anélkül hogy ezt [a 139/2004] rendelet 7. cikkének (2) bekezdése vagy e rendelet 7. cikkének (3) bekezdése alapján hozott határozat kifejezetten engedélyezte volna, megsértette az említett rendelet 4. cikkének (1) bekezdését.

2. cikk

A [felperes] azáltal, hogy (2016. március 17-én) a (2016. szeptember 19-én történt) engedélyezése előtt európai léptékű összefonódást valósított meg, legalábbis gondatlanságból megsértette [a 139/2004 rendelet] 7. cikkének (1) bekezdését.

3. cikk

A Bizottság 14 000 000 euró összegű bírságot szab ki [a felperessel] szemben a 139/2004/EK rendelet 14. cikke (2) bekezdése a) pontjának megfelelően az e határozat 1. cikkében említett jogsértés miatt.

4. cikk

A Bizottság a [felperessel] szemben 14 000 000 euró összegű bírságot szab ki a 139/2004/EK rendelet 14. cikke (2) bekezdése b) pontjának megfelelően az e határozat 2. cikkében említett jogsértés miatt.”

II. Az eljárás és a felek kérelmei

- 43 A Törvényszék Hivatalához 2019. szeptember 9-én benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet.

- 44 2019. november 27-én a Bizottság ellenkérelmet terjesztett elő.
- 45 A Törvényszék Hivatalához 2020. január 14-én benyújtott beadványában az Európai Unió Tanácsa kérte, hogy a Bizottság kérelmeinek támogatása végett beavatkozhasson a jelen eljárásba.
- 46 2020. március 5-i határozatával a Törvényszék hatodik tanácsának elnöke megengedte e beavatkozást. A Tanács 2020. április 24-én benyújtotta beavatkozási beadványát, a felek pedig az előírt határidőn belül benyújtották az arra vonatkozó észrevételeiket.
- 47 A felperes és az alperes 2020. március 18-án, illetve június 26-án nyújtotta be válaszát, illetve viszonzválaszát.
- 48 2020. július 28-i levelében a felperes a Törvényszék eljárási szabályzata 106. cikkének (2) bekezdése alapján tárgyalás tartása iránti kérelmet terjesztett elő.
- 49 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:
- semmisítse meg a megtámadott határozatot;
 - másodlagosan törölje vagy jelentősen csökkentse a kiszabott bírságokat;
 - a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.
- 50 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:
- utasítsa el a keresetet;
 - a felperest kötelezze a költségek viselésére.
- 51 A Tanács azt kéri, hogy a Törvényszék teljes egészében utasítsa el a 139/2004 rendelet 14. cikke (2) bekezdésének a) és b) pontja tekintetében felhozott jogellenességi kifogást.

III. A jogkérdésről

- 52 Keresete alátámasztása érdekében a felperes három jogalapra hivatkozik, amelyek közül az első azon alapul, hogy nem sértette meg a 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdését és 7. cikkének (1) bekezdését, a második a 139/2004 rendelet 14. cikkének megsértésén, a harmadik pedig a 139/2004 rendelet 18. cikkének és az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 48. cikke (2) bekezdésének megsértésén alapul.

A. Az első, arra alapított jogalapról, hogy a felperes nem sértette meg a 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdését és 7. cikkének (1) bekezdését

- 53 Elöljáróban rá kell mutatni, hogy a megtámadott határozat (99) preambulumbekkezdésében a Bizottság a 139/2004 rendelet 4. cikke (1) bekezdése és 7. cikke (1) bekezdése megsértésének megállapítása érdekében követett megközelítést a következőképpen foglalja össze:

„[...]

- a) A közbenső ügylet és a végleges ügylet együttesen a [139/2004] rendelet 3. cikke és az uniós bíróságok ítélkezési gyakorlata értelmében vett egyetlen összefonódásnak minősül, amely abban állt, hogy a [felperes] megszerezte a TMSC feletti irányítást (lásd a 4.1. szakaszt).
- b) Mivel a közbenső ügylet és a végleges ügylet egyetlen összefonódás részét képezték, így szorosan összekapcsolódtak. A közbenső ügylet ugyanis a TMSC feletti irányítás megváltozásának megvalósításához szükséges lépés volt, amely közvetlen funkcionális kapcsolatban állt a TMSC feletti irányítás [felperes] általi megszerzésének megvalósításával. Ezen okok miatt a közbenső ügylet (legalábbis részben) hozzájárult a TMSC irányításának az Ernst & Young ítélet értelmében vett megváltozásához. A közbenső ügylet lebonyolításával [a felperes] részben megvalósította azt az egyetlen összefonódást, amely abban állt, hogy megszerezte a TMSC feletti irányítást (lásd a 4.2. szakaszt).
- c) Mivel részben megvalósította az összefonódást, amely abban állt, hogy a Bizottságnak való bejelentést és ez utóbbi általi engedélyezést megelőzően megszerezte a TMSC feletti irányítást, [a felperes] megsértette a [139/2004] rendelet 4. cikkének (1) bekezdését és 7. cikkének (1) bekezdését.”
- 54 Az első jogalap négy részre tagolódik. Az első rész azon alapul, hogy a közbenső ügylet nem minősül az irányítás felperes általi megszerzésének. A második rész a 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdését és 7. cikkének (1) bekezdését sértő részleges megvalósítás hiányán alapul. A harmadik rész az „egyetlen összefonódás” „részleges megvalósítása” fogalmának alkalmazása során elkövetett állítólagos nyilvánvaló hibákon alapul. A negyedik rész azon alapul, hogy az összefonódások előzetes ellenőrzésére irányuló eljárást soha nem kerülték meg.

1. Az arra alapított első részről, hogy a közbenső ügylet nem minősül az irányítás megszerzésének

- 55 Az első rész keretében a felperes azt állítja, hogy a közbenső ügylet nem eredményezte részéről az irányítás megszerzését, következésképpen nem minősülhet az összefonódás idő előtti megvalósításának.
- 56 Ez az első rész két alrészre tagolódik. Az első alrész keretében a felperes azt állítja, hogy az összefonódás csak akkor valósulna meg idő előtt, ha megszerezné az irányítást. A második alrész keretében a felperes azt állítja, hogy a korábbi ítélkezési gyakorlat megerősíti, hogy az irányítás megváltozása az egyetlen releváns kritérium.

a) Az első alrészről, amely szerint az összefonódás idő előtti megvalósítása feltételezi az irányítás megszerzését

- 57 A felperes előadja, hogy a 139/2004 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének és 7. cikke (1) bekezdésének szövegéből kitűnik, hogy valamely összefonódás idő előtti megvalósítása csak akkor történik meg, ha megvalósul az irányítás megszerzése. Nem vitatott, hogy az „összefonódás” e rendelkezésekben alkalmazott fogalmát az említett rendelet 3. cikkének fényében kell meghatározni, amely szerint az összefonódások olyan felvásárlások, amelyek a közvetlen vagy közvetett irányítás tartós megváltozásához vezetnek. A felperes hivatkozik továbbá a 2018. május 31-i Ernst & Young ítélet (C-633/16, EU:C:2018:371) 44. és azt követő pontjaira, amelyek szerint az összefonódás idő előtti megvalósítása szorosan kapcsolódik a 139/2004/EK rendelet 3. cikke szerinti összefonódás fogalmához, amely az irányítás megszerzését követeli meg, az említett ítélet 46. pontjára, amely

szerint kizárólag „a célvállalkozás irányításának tartós megváltozásához [hozzájáruló ügyletek]” tartoznak az említett rendelet 7. cikke (1) bekezdésének hatálya alá, valamint az említett ítélet 49. és 60. pontjára, amely szerint az ügyletek nem „járulnak hozzá az irányítás tartós megváltozásához”, ha nem állnak „közvetlen funkcionális kapcsolatban az összefonódás megvalósításával”, azaz ha „önmag[uk]ban” nem kapcsolódnak az irányítás megváltozásához; ez a kritérium kizár minden olyan ügyletet, amely „egy feltételen keresztül [...] kötődik [az] összefonódáshoz” abban az értelemben, hogy „járulékos [vagy] előkészítő jellegű” az összefonódás megvalósításához képest. Márpedig a megtámadott határozat (134) preambulumbekkezdésében a Bizottság kifejezetten elismeri, hogy a felperes nem szerezte meg a TMSC feletti irányítást a Bizottság 2016. szeptember 19-i engedélye előtt. Ezenkívül a felperes a 2010. július 6-i Aer Lingus Group kontra Bizottság ítéletre (T-411/07, EU:T:2010:281) hivatkozik, amely szerint a felfüggesztési kötelezettség célja annak elkerülése, hogy a Bizottság olyan helyzetbe kerüljön, amelyben az összeegyeztethetlenséget megállapító határozatot ki kellene egészítenie a még azelőtt bekövetkezett irányításszerzés megszüntetését célzó határozattal, hogy a Bizottság nyilatkozott volna annak versenyre gyakorolt hatásairól, és ebből arra a következtetésre jut, hogy annak hatálya nem terjedhet túl az ahhoz szükséges mértéken, hogy a vállalkozások szerkezetátalakítása ne okozzon tartós kárt a versenynek. Végül az ügylet Bizottság általi ellenőrzését soha és semmilyen módon nem akadályozták, mivel a felperes csak azt követően szerezte meg a TMSC feletti irányítást, hogy beszerezte az érintett versenyhatóságok – köztük a Bizottság – valamennyi engedélyét.

- 58 A Bizottság vitatja a felperes érveit.
- 59 A felek között nem vitatott, hogy a TMSC felett a közbenső ügylet során a felperes nem gyakorolt irányítást.
- 60 Meg kell tehát határozni, hogy – amint azt a felperes állítja – az összefonódás idő előtti megvalósítása csak a célvállalkozás feletti irányítás fennállása esetén lehetséges-e.
- 61 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy valamely összefonódásnak a 139/2004 rendelet 7. cikkének (1) bekezdése értelmében vett megvalósítása attól kezdve megtörténik, hogy az összefonódásban részt vevő felek végrehajtják azokat a műveleteket, amelyek hozzájárulnak a célvállalkozás irányításának tartós megváltozásához (2018. május 31-i Ernst & Young ítélet, C-633/16, EU:C:2018:371, 46. pont; 2020. március 4-i Marine Harvest kontra Bizottság ítélet, C-10/18 P, EU:C:2020:149, 50. pont).
- 62 Így az összefonódások feletti hatékony ellenőrzés biztosításával kapcsolatos követelménynek az a körülmény felel meg, ha valamely összefonódás bármely részleges megvalósítása ugyanezen cikk alkalmazási körébe tartozik. Ha ugyanis a felekkel szemben az lenne megtiltva, hogy valamely összefonódást egyetlen művelet útján valósítsanak meg, viszont megengedett lenne számukra, hogy egymást követő részleges műveletek útján ugyanerre az eredményre jussanak, ez korlátozná a 139/2004 rendelet 7. cikkében megállapított tilalom hatékony érvényesülését, ezáltal pedig veszélybe sodorná az e rendeletben előírt ellenőrzés előzetes jellegét, valamint e rendelet céljainak megvalósítását (2018. május 31-i Ernst & Young ítélet, C-633/16, EU:C:2018:371, 47. pont).

- 63 Az említett rendelet (20) preambulumbekezdése ugyanezen szempont alapján mondja ki, hogy helyénvaló egyetlen összefonódásként kezelni azokat az ügyleteket, amelyek szorosan kapcsolódnak egymáshoz, mivel egy feltételen keresztül kötődnek egymáshoz, valamint értékpapírügyletek kellően rövid időn belül lebonyolított sorozatának formáját öltik (2018. május 31-i Ernst & Young ítélet, C-633/16, EU:C:2018:371, 48. pont).
- 64 Ugyanakkor, ha az ilyen műveletek – még ha azokat összefonódás keretében is hajtják végre – nem szükségesek ahhoz, hogy megváltozzon az ezen összefonódással érintett vállalkozások irányítása, akkor azok nem tartoznak a 139/2004 rendelet 7. cikkének hatálya alá. E műveletek ugyanis – még ha az összefonódás járulékaik vagy előkészítői is lehetnek – nem állnak közvetlen funkcionális kapcsolatban az összefonódás megvalósításával, vagyis a végrehajtásuk elvileg nem sértheti az összefonódások ellenőrzésének hatékonyságát (2018. május 31-i Ernst & Young ítélet, C-633/16, EU:C:2018:371, 49. pont).
- 65 Végül a Bíróság megállapította, hogy a 139/2004 rendelet 7. cikkének (1) bekezdését akként kell értelmezni, hogy valamely összefonódás csak olyan művelettel valósul meg, amely egészben vagy részben, ténylegesen vagy jogilag hozzájárul a célvállalkozás irányításának megváltozásához (2018. május 31-i Ernst & Young ítélet, C-633/16, EU:C:2018:371, 59. pont).
- 66 Mivel a 139/2004 rendelet 7. cikkének (1) bekezdése és 4. cikkének (1) bekezdése az „összefonódás megvalósításának” fogalmára vonatkozó két rendelkezés, úgy kell tekinteni, hogy a Bíróság által a 2018. május 31-i Ernst & Young ítélet (C-633/16, EU:C:2018:371) alapjául szolgáló ügyben az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem kapcsán az előbbi rendelkezés tekintetében megállapítottak a másodikra is érvényesek.
- 67 A Bizottság tehát megalapozottan állítja, hogy a 2018. május 31-i Ernst & Young ítéletből (C-633/16, EU:C:2018:371) az következik, hogy a Bíróság különbséget tett az „összefonódás” és az „összefonódás megvalósítása” fogalmai között.
- 68 E tekintetben a 2018. május 31-i Ernst & Young ítélet (C-633/16, EU:C:2018:371) 45. pontjából az következik, hogy a 139/2004 rendelet 3. cikkének megfelelően, amely az összefonódás fogalmát meghatározza, az összefonódás akkor jön létre, ha „az irányítás tartósan megváltozik”, míg az említett ítélet 46. pontjából az következik, hogy „valamely összefonódás megvalósítása” akkor történik meg, „[ha] az összefonódásban részt vevő felek végrehajtják azokat a műveleteket, amelyek hozzájárulnak a célvállalkozás irányításának tartós megváltozásához”, vagyis adott esetben a célvállalkozás feletti irányítás megszerzését megelőzően is.
- 69 E következtetést megerősíti a 2018. május 31-i Ernst & Young ítélet (C-633/16, EU:C:2018:371) 59. pontja, amelyből az következik, hogy ahhoz, hogy valamely összefonódás a 139/2004 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének és 7. cikke (1) bekezdésének értelmében megvalósuljon, elegendő, ha valamely ügylet egészben vagy részben, ténylegesen vagy jogilag hozzájárul a célvállalkozás irányításának megváltozásához.
- 70 Ily módon a 2018. május 31-i Ernst & Young ítéletből (C-633/16, EU:C:2018:371) kitűnik, hogy az „összefonódás megvalósításának” a 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdésében és 7. cikkének (1) bekezdésében előírt fogalma nem korlátozódik arra a helyzetre, amikor a végső vevő megszerzi a célvállalkozás feletti irányítást, hanem minden olyan ügyletet magában foglal, amely „hozzájárul” az irányítás ilyen megváltozásához.

- 71 E tekintetben téves a felperes azon érve, amely szerint a Bíróság a 2018. május 31-i Ernst & Young ítéletben (C-633/16, EU:C:2018:371) általános jelleggel kizárt „minden olyan ügyletet, amely »egy feltételen keresztül [...] kötődik [az] összefonódáshoz«, amennyiben azok »járulékos [vagy] előkészítő [jellegűek]« az összefonódás megvalósításához képest”, mivel a Bíróság ezen ítélet 49. pontjában megállapította (lásd a fenti 64. pontot), hogy azok az ügyletek, amelyek nem voltak szükségesek az irányítás megváltozásának eléréséhez, és amelyek ennél fogva – még ha járulékos vagy előkészítő jellegűek is lehettek az összefonódáshoz képest – nem állnak közvetlen funkcionális kapcsolatban az összefonódás megvalósításával, nem tartoznak a 139/2004 rendelet 7. cikkének hatálya alá. Ebből a pontból tehát az következik, hogy az ügyletek az „összefonódás megvalósításának” fogalma alá tartoznak – még ha e megvalósítás az említett ítélet 47. és 51. pontja értelmében részleges is –, ha részben vagy egészben hozzájárulnak a célvállalkozás irányításának megváltozásához.
- 72 Ezenkívül a fenti 69. pontban kifejtett következtetést nem kérdőjelezheti meg a felperes érvelése, amennyiben az a 139/2004 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének egy részét szó szerint értelmezi. A felperes arra az esetre hivatkozik, amikor az összefonódásokat „az irányítást megalapozó részesedés megszerzését követően” kell bejelenteni. Az említett rendelet ugyanis ebben a bekezdésben az irányításszerzés különböző eseteit részletezi, és pontosítja, hogy az adott esettől függően mikor kell a bejelentést megtenni. Amint azt a Bizottság kiemeli, „az irányítást megalapozó részesedés megszerzése” vonatkozhat a 139/2004 rendelet 7. cikkének (1) bekezdése által szabályozott esetekre: még ha nem is tartoznak az összefonódási engedély felfüggesztő feltétele alá, a nyilvános vételi ajánlatok és értékpapírügyletek megvalósítása a 139/2004 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének megsértése nélkül irányítást megalapozó részesedés megszerzéséhez vezethet, feltéve hogy tiszteletben tartják az e rendelkezés (2) bekezdésében megállapított követelményeket. A felperes azonban nem állítja, hogy a jelen ügy az említett rendelet 7. cikke (2) bekezdésének hatálya alá tartozna.
- 73 Ennél fogva a felperes állításával ellentétben a 2018. május 31-i Ernst & Young ítéletben (C-633/16, EU:C:2018:371) a 139/2004 rendelet 7. cikke (1) bekezdése megsértésének megállapításához alapul vett kritérium nem az, hogy sor került-e a célvállalkozás feletti irányítás megszerzésére, hanem – amint azt a Bizottság állítja – az, hogy a szóban forgó ügylet egészben vagy részben, ténylegesen vagy jogilag hozzájárult-e az említett vállalkozás irányításának megváltozásához. E kritérium analógia útján alkalmazandó a 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdését illetően is.
- 74 Ami a felperes által a 2010. július 6-i Aer Lingus Group kontra Bizottság ítéletre (T-411/07, EU:T:2010:281) vonatkozóan ismertetett azon értelmezést illeti, amely szerint csak azok az ügyletek igényelnek megszüntetési intézkedéseket, amelyek az összefonódások ellenőrzési rendszerének hatékonyságát sértik, meg kell állapítani, hogy ez az értelmezés pontatlan. A Törvényszék ugyanis ebben az ítéletében azt állapította meg, hogy egyrészt az irányítás megszerzésének hiányában a Bizottság nem rendelkezik az említett összefonódás megszüntetésére vonatkozó jogkörrel (2010. július 6-i Aer Lingus Group kontra Bizottság ítélet, T-411/07, EU:T:2010:281, 66. pont), másrészt pedig, hogy az olyan részesedés megszerzése, amely mint olyan nem biztosítja a 139/2004 rendelet 3. cikke értelmében vett irányítást, az említett rendelet 7. cikkének hatálya alá tartozhat (2010. július 6-i Aer Lingus Group kontra Bizottság ítélet, T-411/07, EU:T:2010:281, 83. pont). Másként fogalmazva, a Törvényszék kimondta, hogy bár az irányítás megszerzése szükséges ahhoz, hogy a Bizottság gyakorolhassa az összefonódás megszüntetésére vonatkozó jogkörét, az irányítás ezen megszerzése nem szükséges ahhoz, hogy valamely ügylet a 139/2004 rendelet 7. cikkének hatálya alá tartozzon.

- 75 Végül téves a felperes azon érve, amely szerint az ügylet Bizottság általi ellenőrzését soha és semmilyen módon nem akadályozták, mivel a TMSC feletti irányítást csak azt követően szerezte meg, hogy beszerezte az érintett versenyhatóságok valamennyi engedélyét.
- 76 A felperes ugyanis úgy véli, hogy „az összefonódások olyan megszerzések, amelyek a közvetlen vagy közvetett irányítás tartós megváltozásához vezetnek”, így amíg az irányítást nem szerzik meg, nincs szó az összefonódás idő előtti megvalósításáról.
- 77 Ily módon a felperes összekeveri a „megvalósítás” és a „megszerzés” fogalmát, amelyek a 139/2004 rendeletben két különböző fogalmat alkotnak.
- 78 A „megvalósítás” kifejezés ugyanis az összefonódásra vonatkozik (vagy az ügyletre, ahogyan arra a 139/2004 rendelet 7. cikkének (4) bekezdése utal), míg a „megszerzés” kifejezés az irányításra vonatkozik.
- 79 Márpedig ezt a két kifejezést nem szabad összekeverni. Az összefonódás „megvalósítása” hosszú ideig tarthat, ami magyarázatot ad a részleges megvalósítás és az egyetlen összefonódás fogalmára, míg az irányítás „megszerzése” nem tarthat hosszú ideig. Az irányítást ugyanis akkor szerzik meg, ha a jogalanynak lehetősége van arra, hogy meghatározó befolyást gyakoroljon a céltársaságra, ellenkező esetben pedig nem szerzik meg azt. Az irányítás megszerzésének fogalma tehát nem foglalhat magában „részleges” megszerzést. Következésképpen az állítólagos „részleges irányítás” nem lehet feltétele az összefonódás részleges megvalósításának, ellentétben azzal, amit a felperes állít.
- 80 Ily módon ahhoz, hogy a bizottsági ellenőrzés hatékony legyen, azt nemcsak az irányítás megszerzését megelőzően kell megvalósítani, hanem az összefonódás akár részleges megvalósulását megelőzően is. Valójában, amint az a fenti 62. pontban már megállapítást nyert, ha a felekkel szemben az lenne megtiltva, hogy valamely összefonódást egyetlen művelet útján valósítsanak meg, viszont megengedett lenne számukra, hogy egymást követő részleges műveletek útján ugyanerre az eredményre jussanak, ez korlátozná a 139/2004 rendelet 7. cikkében megállapított tilalom hatékony érvényesülését, ezáltal pedig veszélybe sodorná az e rendeletben előírt ellenőrzés előzetes jellegét, valamint e rendelet céljainak megvalósítását (2018. május 31-i Ernst & Young ítélet, C-633/16, EU:C:2018:371, 47. pont).
- 81 Ennélfogva az első jogalap első alrészét el kell utasítani.

b) A második alrészről, amely szerint a korábbi ítélkezési gyakorlat megerősíti, hogy az irányítás megváltozása az egyetlen releváns kritérium

- 82 A felperes azt állítja, hogy a megtámadott határozat figyelmen kívül hagyja az európai uniós bíróságok ítélkezési gyakorlatát.
- 83 Ily módon először is a felperes a 2010. július 6-i Aer Lingus Group kontra Bizottság ítélet (T-411/07, EU:T:2010:281) 25. pontjára hivatkozik, amely szerint az összefonódás csak akkor valósul meg, ha valamely vállalkozás megszerzi a másik feletti irányítást, azaz annak lehetőségét, hogy meghatározó befolyást gyakoroljon, valamint az említett ítélet 85. pontjára, amely szerint a tényleges irányítás megszerzésének hiányában a vitatott részesedés nem tekinthető már megvalósult összefonódásnak. Másodszor a felperes előadja, hogy a 2010. szeptember 13-i Éditions Odile Jacob kontra Bizottság ítéletben (T-279/04, nem tették közzé, EU:T:2010:384) a Törvényszék elfogadta a köztes vásárlás szerkezetet, mivel az engedély megszerzése előtt

semmilyen ellenőrzést nem ruháztak át. A Törvényszék ebben az ítéletben megerősítette, hogy az a tény, hogy részvényeket egy kizárólag az azok megszerzése céljából alapított társaságra ruházzák át, nem vezet a végső vevő általi irányításszerzéshez, és így nem tartozik a 139/2004 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének hatálya alá. Harmadszor, a felperes szerint a 2017. október 26-i Marine Harvest kontra Bizottság ítéletben (T-704/14, EU:T:2017:753) a Törvényszék az említett ítélet 139/2004 rendelet (20) preambulumbekkezdésével kapcsolatos 148. és azt követő pontjaiban elutasította azt az elgondolást, amely szerint az összefonódás idő előtti megvalósítása esetén két ügyletet „egyetlen összefonódásnak” kellene minősíteni pusztán azzal az indokkal, hogy azok szorosan kapcsolódnak egymáshoz. E tekintetben a 2020. március 4-i Marine Harvest kontra Bizottság ítélet (C-10/18 P, EU:C:2020:149) 44. pontjából az következik, hogy a 139/2004 rendelet (20) preambulumbekkezdése nem képez olyan jogalapot, amely lehetővé tenné az „egyetlen összefonódás” fennállásának megállapítását. El kell tehát utasítani a Bizottság által az ellenkérelmében kifejtett azon álláspontot, amely szerint a két ügyletből álló „egységes gazdasági terv” „egyetlen összefonódáshoz” vezethet. Ezenkívül a felperes a 2017. október 26-i Marine Harvest kontra Bizottság ítélet (T-704/14, EU:T:2017:753) 128. pontjára hivatkozik, amely szerint a releváns kritérium az az időpont, amikor az irányítás megszerzésére sor került. Egyébiránt a fellebbező azt állítja, hogy az „egyetlen összefonódás” fogalmára nem lehet hivatkozni az összefonódás idő előtti megvalósításának bizonyítása érdekében, és rámutat, hogy a Törvényszék az említett ítélet 151. pontjában kifejtette, hogy amennyiben ezek az ügyletek együttesen nem elegendőek ahhoz, hogy biztosítsák a célvállalkozás feletti irányítást, „semmi értelme” nem lenne azokat egyetlen összefonódásnak minősíteni. Végül a Bizottság a 139/2004/EK rendelet 4. cikkének (1) bekezdését és 7. cikkének (1) bekezdését megsértve végrehajtott összefonódás miatt bírságot kiszabó 2014. július 23-i C(2014) 5089 final bizottsági határozat (COMP/M.7184 – Marine Harvest/Morpol ügy) 105. pontjában maga is azt állította, hogy az a kérdés, hogy e két szakasz azonos ügylet részét képezte-e, vagy másként fogalmazva, hogy fennállt-e „egyetlen összefonódás”, „nem releváns” a 139/2004 rendelet 7. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben.

84 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

85 Először is meg kell állapítani, hogy a 2010. július 6-i Aer Lingus Group kontra Bizottság ítélet (T-411/07, EU:T:2010:281) 25. pontja nem a Törvényszék álláspontjára vonatkozik, hanem a Bizottság által az ezen ügyre vonatkozó határozatban kifejtett érvelést ismerteti. Ami az említett ítélet 85. pontját illeti, noha a Törvényszék valóban kimondta, hogy a tényleges irányítás megszerzésének hiányában az említett ügyben a vitatott részesedés nem tekinthető „már megvalósult” „összefonódásnak”, ebből az állításból nem vonható le az a következtetés, hogy az összefonódás nem valósítható meg részben olyan ügylettel, amely hozzájárul az irányítás megváltozásához.

86 Ezenkívül, amint az a fenti 74. pontban megállapítást nyert, a Törvényszék a 2010. július 6-i Aer Lingus Group kontra Bizottság ítéletben (T-411/07, EU:T:2010:281, 83. pont) rámutatott arra, hogy az olyan részesedés megszerzése, amely önmagában nem biztosítja a 139/2004 rendelet 3. cikke értelmében vett irányítást, az említett rendelet 7. cikkének hatálya alá tartozhat. A Törvényszék ezen, a 2018. május 31-i Ernst & Young ítéletet (C-633/16, EU:C:2018:371) megelőzően hozott ítéletéből ily módon kitűnik, hogy valamely összefonódás megvalósítását nem kell szükségszerűen irányításszerzésként értelmezni.

- 87 Következésképpen a 2010. július 6-i Aer Lingus Group kontra Bizottság ítélet (T-411/07, EU:T:2010:281) nem zárja ki, hogy a 139/2004 rendelet 7. cikkének (1) bekezdésében előírt tilalom magában foglalja a részleges megvalósítást, azaz olyan ügyleteket is, amelyek önmagukban nem ruházzák át az irányítást.
- 88 Másodsor, ami a 2010. szeptember 13-i Éditions Odile Jacob kontra Bizottság ítéletet (T-279/04, nem tették közzé, EU:T:2010:384) illeti, az abból a felperes által levont következtetést, amely szerint az a tény, hogy a részvényeket egy kizárólag az azok megszerzése céljából alapított társaságra ruházzák át, nem vezet a végső vevő általi irányításszerzéshez, és így nem tartozik a 139/2004 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének hatálya alá, helyesbíteni kell, azt összefüggéseibe helyezve.
- 89 Egyrészt a 2010. szeptember 13-i Éditions Odile Jacob kontra Bizottság ítélet (T-279/04, nem tették közzé, EU:T:2010:384) alapjául szolgáló ügy és a jelen ügy nem hasonlítható össze teljes mértékben. A 2010. szeptember 13-i Éditions Odile Jacob kontra Bizottság ítélet (T-279/04, nem tették közzé, EU:T:2010:384) alapjául szolgáló ügyben a felperes vitatta, hogy a köztes vásárlás szerkezet a vállalkozások közötti összefonódások ellenőrzéséről szóló, 1989. december 21-i 4064/89/EGK tanácsi rendelet (HL 1989. L 395., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 31. o.; helyesbítés: magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 4. kötet, 137. o.) 3. cikke (5) bekezdése a) pontjának hatálya alá tartozik, miközben a jelen ügyben a felperes nem állítja, hogy a szóban forgó köztes vásárlás szerkezet e kivétel hatálya alá tartozna.
- 90 Mivel két különböző köztes vásárlás szerkezetről van szó, az előbbi tekintetében levont következtetések nem terjeszthetők ki általánosságban az utóbbira.
- 91 Másrészt a 2010. szeptember 13-i Éditions Odile Jacob kontra Bizottság ítélet (T-279/04, nem tették közzé, EU:T:2010:384) alapjául szolgáló ügyben, amint arra a Bizottság a megtámadott határozat 175. pontjában rámutatott, és amint azt a fellebbezés tárgyában eljáró Bíróság megállapította, a felperes keresete ebben az ügyben csak a vitatott határozat – amellyel a Bizottság a szóban forgó összefonódást a közös piaccal összeegyeztethetőnek nyilvánította – megsemmisítésére irányult (2012. november 6-i Éditions Odile Jacob kontra Bizottság ítélet, C-551/10 P, EU:C:2012:681, 36. pont). A vitatott kérdés tehát az összefonódást engedélyező bizottsági határozat jogszerűségére vonatkozott, nem pedig az összefonódásoknak a köztes vásárlás szerkezet révén történő idő előtti megvalósításának kérdésére. Ezért a Bíróság rámutatott arra, hogy ahhoz, hogy a Törvényszék a vitatott határozat jogszerűségéről érdemben határozzon, szükségtelen volt annak vizsgálata, hogy a Lagardère SCA a szóban forgó, az eszközök átmeneti birtoklását biztosító ügylet révén kizárólagos vagy az NBP bankkal közös irányítást szerzett-e a céleszközök felett, és hogy ezért úgy kell tekinteni, hogy a Törvényszék erre a kérdésre csak a teljesség kedvéért tért ki (2012. november 6-i Éditions Odile Jacob kontra Bizottság ítélet, C-551/10 P, EU:C:2012:681, 40. pont).
- 92 Ezenkívül a Törvényszékhez benyújtott keresetében ezen ügy felperese mindenesetre azzal érvelt, hogy a céleszközök átmeneti birtoklása – amint azokat a holding társaság megszerezte – lehetőséget biztosított a végső vevőnek arra, hogy meghatározó befolyást gyakoroljon az e vagyontárgyakhoz kapcsolódó tevékenységre, mivel ez az átmeneti birtoklás a céleszközök egészére vagy egy részére vonatkozóan az 1997. június 30-i 1310/97/EK tanácsi rendelettel (HL 1997. L 180., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 164. o.) módosított 4064/89 rendelet 3. cikke (3) bekezdésének a) pontja szerinti tulajdonjogot vagy hasznélvezeti jogokat biztosított a végső vevő számára (2010. szeptember 13-i Éditions Odile Jacob kontra Bizottság ítélet, T-279/04, nem tették közzé, EU:T:2010:384, 119. pont).

- 93 Ebben az ügyben a felperes tehát elszigetelte a céleszközöknek a holding társaság általi megszerzését eredményező ügyletet, és azt állította, hogy az már irányításszerzéshez vezetett.
- 94 Ebben az összefüggésben állapította meg a Törvényszék, hogy mivel a céleszközök átruházása ebben az esetben nem tekinthető a 4064/89 rendelet 3. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerinti összefonódásnak, az nem sérthette az ilyen ügyletben részt vevő felek tekintetében a 4064/89 rendelet 7. cikkének (1) bekezdésében rögzített, az ügylet azt megelőzően történő megvalósítására vonatkozó tilalmat, hogy azt bejelentették és a közös piaccal összeegyeztethetőnek nyilvánították volna (2010. szeptember 13-i Éditions Odile Jacob kontra Bizottság ítélet, T-279/04, nem tették közzé, EU:T:2010:384, 171. pont).
- 95 A Törvényszék e nyilatkozatát tehát csak a felperes azon állítására adott válaszként fogalmazták meg, amely szerint az összefonódást engedélyező határozat érvénytelen, többek között azért, mert a végső vevő az eszközök átmeneti birtoklását biztosító ügylet révén az összefonódás előzetes bejelentése nélkül szerezte meg egyedül vagy közösen a céleszközök feletti irányítást a céleszközök (közvetve, de 100%-ban az NBP bank tulajdonában álló) holding társaság általi megszerzésétől kezdve.
- 96 A Törvényszék tehát nem azt a kérdést vizsgálta, hogy a céleszközök holding társaság általi megszerzése – mint a jelen ügyben – egyetlen összefonódás részleges megvalósítását jelenti-e, hanem azt, hogy e megszerzés, amelyet a köztes vásárlás szerkezet keretében hajtottak végre, önmagában átruházta-e az irányítást a vevőre.
- 97 Harmadszor, ami a 2017. október 26-i Marine Harvest kontra Bizottság ítéletet (T-704/14, EU:T:2017:753) illeti, előzetesen meg kell állapítani, hogy az eljárás felei nem értenek egyet abban a kérdésben, hogy milyen kritériumot használtak a megtámadott határozatban valamely összefonódás idő előtti megvalósításának megállapítása érdekében.
- 98 A felperes ugyanis úgy véli, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban úgy ítélte meg, hogy elegendő annak megállapítása, hogy a közbenső ügylet és a végleges ügylet egyetlen összefonódást képezett, míg a megfelelő kritérium annak értékelése lett volna, hogy a közbenső ügylet lehetővé tette-e számára, hogy megszerezze a TMSC feletti irányítást.
- 99 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy amint az a megtámadott határozat (99) preambulumbekkezdéséből következik (lásd a fenti 53. pontot), a Bizottság nem tekintette elégségesnek annak megállapítását, hogy a közbenső ügylet és a végleges ügylet egyetlen összefonódást alkot, hanem először is rámutatott arra, hogy a közbenső ügylet és a végleges ügylet együttesen egyetlen összefonódásnak minősül, másodszor, hogy a közbenső ügylet részben hozzájárult a TMSC irányításának a 2018. május 31-i Ernst & Young ítélet (C-633/16, EU:C:2018:371) értelmében vett megváltozásához, és hogy a felperes e közbenső ügylet végrehajtásával részben megvalósította a TMSC feletti irányítás felperes általi megszerzéséből álló egyetlen összefonódást, és harmadszor, hogy ez a részleges, a Bizottságnak történő bejelentést megelőző megvalósítás sértette a 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdését és 7. cikkének (1) bekezdését.
- 100 Ami a felperes részéről a 2017. október 26-i Marine Harvest kontra Bizottság ítélet (T-704/14, EU:T:2017:753) 148. és azt követő pontjaira való hivatkozást illeti, a Törvényszék – a felperes állításával ellentétben – nem utasította el azt az elgondolást, amely szerint az összefonódás idő előtti megvalósítása esetén két ügyletet „egyetlen összefonódásnak” kellene minősíteni pusztán azzal az indokkal, hogy azok szorosan kapcsolódnak egymáshoz, mivel a Törvényszék pusztán azt

állapította meg, hogy a 139/2004 rendelet nem tartalmazza azon feltételek kimerítő meghatározását, amelyek mellett két ügylet egyetlen összefonódást alkot (2017. október 26-i Marine Harvest kontra Bizottság ítélet, T-704/14, EU:T:2017:753, 150. pont). Ami a 2020. március 4-i Marine Harvest kontra Bizottság ítélet (C-10/18 P, EU:C:2020:149) 44. pontját illeti, amelyre a felperes szintén hivatkozik, a Bíróság abban egyszerűen azt állapítja meg, hogy kizárólag a 139/2004 rendelet (20) preambulumbekzdésének szövegéből nem vezethető le érvényesen az „egyetlen összefonódás” fogalmának olyan értelmezése, amely nem áll összhangban e rendelet rendelkezéseivel. E pontból tehát nem lehet arra következtetni, hogy ebben az ítéletben a Bíróság elutasítja a Bizottság azon megközelítését, amely szerint a két ügylet „egységes gazdasági terve” „egyetlen összefonódáshoz” vezethet.

- 101 Ily módon, amint arra a Bizottság rámutat, sem a Törvényszék, sem a Bíróság nem kérdőjelezte meg azt a tényt, hogy két ügylet egyetlen ügylethez vezethet.
- 102 E tekintetben a Törvényszék – anélkül, hogy ezt a Bíróság vitatta volna – a 2017. október 26-i Marine Harvest kontra Bizottság ítélet (T-704/14, EU:T:2017:753) 90. pontjában rámutatott, hogy a Bizottság több határozatban is támaszkodott az „egyetlen összefonódás” fogalmára, a Törvényszék pedig jóváhagyta e fogalmat, többek között a 2006. február 23-i Cementbouw Handel & Industrie kontra Bizottság ítéletben (T-282/02, EU:T:2006:64).
- 103 A 2017. október 26-i Marine Harvest ítélet (T-704/14, EU:T:2017:753) 128. pontjára való hivatkozást illetően hangsúlyozni kell, hogy ez az ügy a 139/2004 rendelet 7. cikke (2) bekezdésének olyan ügyletsorozatra történő alkalmazására vonatkozott, amelyek tekintetében nem volt vitatott, hogy a célvállalkozás feletti irányítást már megszerezték az első ügylet során. A Törvényszék tehát ebben az összefüggésben állapította meg, hogy amikor az egyetlen célvállalkozásra vonatkozó tényleges kizárólagos irányítás megszerzése egyetlen első ügylet révén történt, akkor azok a későbbi ügyletek, amelyek révén a szerző fél megszerzi e vállalkozás további részvényeit, már nem relevánsak az irányítás megszerzése szempontjából (2017. október 26-i Marine Harvest kontra Bizottság ítélet, T-704/14, EU:T:2017:753, 128. pont). Ennélfogva e következtetésnek nem lehet az a következménye, hogy az idő előtti megvalósításra csak abban az esetben kerülhet sor, ha az irányítást az első ügylet során megváltoztatják a jelen ügylhöz hasonló egyetlen összefonódás esetén.
- 104 A 2017. október 26-i Marine Harvest ítélet (T-704/14, EU:T:2017:753) 151. pontjára való hivatkozást illetően meg kell állapítani, hogy a felperes által benyújtott idézet pontatlan, mivel hiányos. A Törvényszék szerint ugyanis az, aminek „semmi értelme” ebben a pontban, az az, ha egyetlen összefonódásnak kellene tekinteni valamennyi olyan ügyletet, amelyek egy feltételen keresztül kötődnek egymáshoz, vagy értékpapírügyletek kellően rövid időn belül lebonyolított sorozatának formáját öltik, még akkor is, ha ezek az ügyletek együttesen nem elegendőek ahhoz, hogy biztosítsák a célvállalkozás feletti irányítást (2017. október 26-i ítélet, Marine Harvest kontra Bizottság, T-704/14, EU:T:2017:753, 151. pont). Ily módon e pontban a Törvényszék pusztán azt hangsúlyozta, hogy csak azok az ügyletek minősülhetnek „egyetlen összefonódásnak”, amelyek összességükben véve átruházzák az irányítást.
- 105 Márpedig a jelen ügyben a Bizottság a megtámadott határozatban nem állítja, hogy a közbenső ügylet önmagában elegendő volt ahhoz, hogy a TMSC feletti irányítást átruházza a felperesre. A megtámadott határozatban ugyanis a Bizottság megállapította, hogy a közbenső ügylettel együtt egyetlen összefonódásnak minősülő végleges ügylet ruházta át a TMSC feletti irányítást a felperesre.

- 106 Végül a felperesnek a Marine Harvest/Morpol ügyben hozott határozat 105. pontjában foglalt bizottsági álláspontra hivatkozó érvelése hatástalan, mivel abban az ügyben nem egy célvállalkozásnak egy olyan köztes vásárlás szerkezet révén történő megszerzéséről volt szó, mint a jelen ügyben, hanem egy olyan helyzetről, amelyben a Bizottság azt állapította meg, hogy a Marine Harvest ASA a Morpol ASA feletti irányítást a Morpol részvényeinek 48,5%-ára vonatkozó egyetlen felvásárlás révén szerezte meg, nem pedig végeredményben egyetlen gazdasági egységet alkotó eszközökre vonatkozó több részleges ügylet révén (2020. március 4-i Marine Harvest kontra Bizottság ítélet, C-10/18 P, EU:C:2020:149, 29. pont).
- 107 A fentiek összességéből következik, hogy az első jogalap második alrészét, valamint az említett jogalap első részét teljes egészében el kell utasítani.

2. A 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdését és 7. cikkének (1) bekezdését sértő részleges megvalósítás hiányára alapított, második részről

- 108 Ki kell emelni, hogy a megtámadott határozat 4.1. szakaszában a Bizottság megállapította, hogy a közbenső ügylet és a végleges ügylet együttesen egyetlen összefonódást alkot, mivel „egységes gazdasági terv részét képezik, amelynek köszönhetően [a felperes] megszerezte a TMSC feletti irányítást a Toshiba-tól” (a megtámadott határozat (101) preambulumbekkezdése). E következtetés levonásakor a Bizottság három tényezőre támaszkodott. Először is, a közbenső ügyletre csak a végleges ügylet érdekében került sor (a megtámadott határozat 4.1.1. szakasza). Másodszor, az MS Holding kizárólagos célja az volt, hogy megkönnyítse a TMSC feletti irányítás felperes általi megszerzését (4.1.2. szakasz). Harmadszor, a felperes volt az egyetlen olyan fél, amely képes volt meghatározni a TMSC végső vevőjének kilétét, és a közbenső ügylettől kezdve ő viselte az ügylet egészének gazdasági kockázatát (4.1.3. szakasz).
- 109 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy amennyiben az elért eredmény egyetlen összefonódást képez, teljesen közömbös, hogy az egy vagy több vállalkozás feletti irányítás közvetlen vagy közvetett megszerzése egy, kettő vagy több lépésben egy, kettő vagy több ügylet révén valósult-e meg (lásd ebben az értelemben: 2006. február 23-i Cementbouw Handel & Industrie kontra Bizottság ítélet, T-282/02, EU:T:2006:64, 104. pont).
- 110 Ugyancsak irreleváns, hogy a felek az összefonódás Bizottságnak való bejelentésekor még csak készülnek az egy vagy több ügylet megkötésére, vagy azokat a bejelentésük előtt már megkötötték. Minden esetben a Bizottság feladata annak értékelése, hogy ezen ügyletek egységesek-e, és ezért a 139/2004 rendelet 3. cikke értelmében egyetlen összefonódásnak minősülnek-e (2006. február 23-i Cementbouw Handel & Industrie kontra Bizottság ítélet, T-282/02, EU:T:2006:64, 105. pont).
- 111 Ezen eljárás célja az egyes ügyek sajátos ténybeli és jogi körülményeitől függően a felek által kitűzött gazdasági célnak az összefonódások alapjául szolgáló tényleges gazdasági indokok feltárásának szándékával történő megismerése, több, jogilag különálló ügylet arra irányuló vizsgálata révén, hogy az érintett vállalkozásoknak szándékukban állt volna-e az egyes ügyleteket elkülönítve is megkötni, vagy ellenkezőleg: az egyes ügyletek csupán valamely összetettebb összefonódás egy-egy elemét képezik, amely nélkül a felek nem kötötték volna meg az ügyletet (2006. február 23-i Cementbouw Handel & Industrie kontra Bizottság ítélet, T-282/02, EU:T:2006:64, 106. pont).

- 112 Másképpen megfogalmazva: a szóban forgó ügyletek egységes jellegének meghatározása érdekében minden esetben azt kell értékelni, hogy az ügyletek annyira szorosan összefüggnek-e, hogy az egyiket nem hajtották volna végre a másik nélkül (2006. február 23-i Cementbouw Handel & Industrie kontra Bizottság ítélet, T-282/02, EU:T:2006:64, 107. pont).
- 113 Ez a megközelítés egyrészt jogbiztonságot kíván nyújtani az összefonódást megvalósító összes ügylet tekintetében, azon vállalkozások számára, amelyek összefonódást jelentenek be, másrészt lehetővé kívánja tenni a Bizottság részére, hogy hatékonyan ellenőrizhesse azokat az összefonódásokat, amelyek jelentősen akadályozhatják a hatékony versenyt a közös piacon vagy annak egy jelentős részén. Ez a két cél a 139/2004 rendelet fő célkitűzése (lásd: 2006. február 23-i Cementbouw Handel & Industrie kontra Bizottság ítélet, T-282/02, EU:T:2006:64, 108. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 114 Ebből következik, hogy a 139/2004 rendelet 3. cikke (1) bekezdésének értelmében az összefonódás több, formailag elkülönülő jogügylet révén is megvalósulhat, mivel ezen ügyletek annyira szorosan összefüggnek, hogy egyiket sem hajtották volna végre a másik nélkül, és ennek végeredményeként egy vagy több vállalkozás közvetlenül vagy közvetetten gazdasági ellenőrzést szerez egy vagy több vállalkozás tevékenysége felett (2006. február 23-i Cementbouw Handel & Industrie kontra Bizottság ítélet, T-282/02, EU:T:2006:64, 109. pont).
- 115 Többek között az említett ítélkezési gyakorlat fényében kell megvizsgálni a fellebbező által öt alrész formájában előterjesztett öt kifogást, amelyek szerint először is az a tény, hogy „a közbenső ügyletre csak a végleges ügylet érdekében került sor”, irreleváns, és azt a Bizottság nem bizonyította jogilag megkövetelt módon, másodsor, az MS Holding kizárólagos célja nem az volt, hogy „megkönnyítse a TMSC feletti irányítás felperes általi megszerzését”, harmadszor, a végső vevő személyének és a gazdasági kockázatoknak a meghatározására vonatkozó állítólagos hatáskör irreleváns, negyedszer, a 2018. május 31-i Ernst & Young ítélet (C-633/16, EU) értelmében vett „részleges megvalósítás” feltételei nem teljesülnek, és ötödször, a közbenső ügylet nem „járult hozzá a TMSC feletti irányítás tartós megváltozásához” a 2018. május 31-i Ernst & Young ítélet (C-633/16, EU) értelmében véve.

[omissis]

d) A negyedik alrészről, amely szerint a 2018. május 31-i Ernst & Young ítélet (C-633/16) értelmében vett „részleges megvalósítás” feltételei nem teljesülnek

- 214 A felperes előadja, hogy bár a 2018. május 31-i Ernst & Young ítélet (C-633/16, EU:C:2018:371) 47. pontjában a Bíróság elismerte, hogy bizonyos körülmények között a „részleges megvalósítás” az összefonódás idő előtti megvalósítását jelentheti, az ilyen „részleges megvalósítás” csak „részleges irányítás” megszerzése esetén állhat fenn. Ez azt jelenti, hogy a vevő bizonyos befolyást szerzett a célvállalkozás stratégiai döntéseit illetően. Márpedig a felperes nem rendelkezett olyan konkrét joggal, amely az engedélyek megszerzését megelőzően ilyen befolyást biztosított volna számára a célvállalkozás felett. Ezenkívül, mivel a Bíróság az említett ítélet 46. pontjában pontosította, hogy csak akkor áll fenn a 139/2004 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének megsértése, ha a felek olyan ügyleteket hajtanak végre, amelyek hozzájárulnak a célvállalkozás irányításának tartós megváltozásához, az „irányítás” képezi a lényegi elemet, ideértve a részleges megvalósítás esetét is. Végül a fent említett ítélet 61. pontjából – amelyben a Bíróság úgy ítélte meg, hogy a szóban forgó előkészítő intézkedés nem járult hozzá az irányítás megszerzéséhez, mivel a

vevőknek nem volt lehetőségük arra, hogy „bármilyen befolyást” gyakoroljanak a célvállalkozásra – az tűnik ki, hogy ha a vevő nem szerzett „semmilyen befolyást”, akkor nem valósul meg a részleges megvalósítás.

215 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

216 Ami a felperes azon érvét illeti, amely szerint a 2018. május 31-i Ernst & Young ítélet (C-633/16, EU:C:2018:371) 47. pontjából az következik, hogy valamely összefonódás „részleges megvalósítása” csak a „részleges irányítás” megszerzése esetén állhat fenn, az pontatlan.

217 A 2018. május 31-i Ernst & Young ítélet (C-633/16, EU:C:2018:371) 47. pontja értelmében az összefonódás bármely részleges megvalósítása a 139/2004 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének hatálya alá tartozik.

218 Amint arra a fenti 73. pont emlékeztet, a 2018. május 31-i Ernst & Young ítéletből (C-633/16, EU:C:2018:371) az következik, hogy az annak megállapításához alapul vett kritérium, hogy megsértették-e a 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdését és 7. cikkének (1) bekezdését, nem az, hogy sor került-e a célvállalkozás feletti irányítás – beleértve tehát a „részleges irányítást” is – megszerzésére, hanem – amint azt a Bizottság állítja – az, hogy a szóban forgó ügylet hozzájárult-e az említett vállalkozás irányításának megváltozásához.

219 Ami a felperes azon érvét illeti, amely szerint a 2018. május 31-i Ernst & Young ítélet (C-633/16, EU:C:2018:371) 46. pontjából az következik, hogy az „irányítás” a „lényegi” elem, szintén pontatlan.

220 A 2018. május 31-i Ernst & Young ítélet (C-633/16, EU:C:2018:371) 46. pontja szerint az összefonódás megvalósítása attól kezdve megtörténik, hogy az összefonódásban részt vevő felek végrehajtják azokat a műveleteket, amelyek hozzájárulnak a célvállalkozás irányításának tartós megváltozásához.

221 Ezenkívül a 2018. május 31-i Ernst & Young ítélet (C-633/16, EU:C:2018:371) 59. pontjából (lásd a fenti 65. pontot) az következik, hogy összefonódás olyan ügylettel valósulhat meg, amely egészben vagy részben, ténylegesen vagy jogilag hozzájárul a célvállalkozás irányításának megváltozásához.

222 Ily módon, amint arra a Bizottság hivatkozik, ha az ügyletek „hozzájárulnak” az irányítás 2018. május 31-i Ernst & Young ítélet (C-633/16, EU:C:2018:371) értelmében vett megváltozásához, ideértve az olyan ügyleteket is, amelyek önmagukban nem teszik lehetővé az irányítás átruházását, akkor azok az összefonódás részleges megvalósítását jelentik.

223 Ami a felperes azon érvét illeti, amely szerint a 2018. május 31-i Ernst & Young ítélet (C-633/16, EU:C:2018:371) 61. pontjából az következik, hogy ha a vevő nem szerzett „semmilyen befolyást”, akkor nem valósul meg a részleges megvalósítás, meg kell jegyezni, hogy míg a Bíróság úgy ítélte meg, hogy az ebben az ügyben szereplő intézkedés nem tartozik a 139/2004 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének hatálya alá, többek között azért, mert nem biztosított az érintett vállalkozásnak „bármilyen befolyást” a céltársaságok felett, addig a felperesnek a jelen esetben volt némi befolyása, mivel, amint a Bizottság a megtámadott határozat (157) preambulumbekkezdésében rámutat, és amint azt már a Törvényszék is kiemelte (lásd a fenti 195. és 208. pontot), a közbenső ügylet időpontjától kezdve, az összefonódás engedélyezésének eredményeitől függetlenül a felperes kizárólagos jogkörébe tartozott a TMSC végső vevőjének meghatározása. Ha akadályozva is lett volna annak megszerzésében, a felperes még dönthetett volna a végső vevő

kilétéről. A Bizottság tehát a megtámadott határozat (155) preambulumbekzdésében helyesen állapította meg, hogy a felperes a közbenső ügyletet követően megszerezte annak lehetőségét, hogy bizonyos mértékű befolyást gyakoroljon a TMSC felett.

224 A negyedik alrészrt tehát el kell utasítani.

e) Az ötödik alrészről, amely szerint a közbenső ügylet nem járult hozzá a TMSC feletti irányításnak a 2018. május 31-i Ernst & Young ítélet (C-633/16) értelmében vett „tartós megváltozásához”

225 A felperes úgy véli, hogy több okból téves a Bizottságnak a megtámadott határozat (143) preambulumbekzdésében kifejtett azon érvelése, amely szerint a közbenső ügylet szükséges volt a TMSC feletti irányítás megváltozásának eléréséhez, abban az értelemben, hogy ezen ügylet közvetlen funkcionális kapcsolatban állt az összefonódás megvalósításával, és amely szerint ez azt jelenti, hogy a közbenső ügylet – legalábbis részben – hozzájárult a célvállalkozás feletti irányításnak a 2018. május 31-i Ernst & Young ítélet (C-633/16, EU:C:2018:371) értelmében vett megváltozásához.

1) A 2018. május 31-i Ernst & Young ítélet (C-633/16, EU:C:2018:371) értelmében vett közvetlen funkcionális kapcsolat kritériumáról

226 A felperes azt állítja, hogy a Bíróság által a 2018. május 31-i Ernst & Young ítéletben (C-633/16, EU:C:2018:371) az összefonódás idő előtti megvalósítása fennállásának megállapítása érdekében megkövetelt „közvetlen funkcionális kapcsolat” csak akkor áll fenn, ha az aktus önmagában az irányítás megváltozásával jár. Márpedig a felperes emlékeztet arra, hogy a megtámadott határozat (134) preambulumbekzdése szerint nem gyakorolt irányítást a TMSC felett. Ebben az ítéletben a Bíróság kizárta a felfüggesztési kötelezettség megsértését, ha a vevőnek nem volt lehetősége arra, hogy „bármilyen befolyást” gyakoroljon a célvállalkozás felett. Ezenkívül az említett ítélet 48. és 49. pontjából egyértelműen kitűnik, hogy még az egyetlen összefonódás részét képező, egymást követő ügyletek sem minősülnek az összefonódás idő előtti megvalósításának, ha az első ügylet nem „szükséges” az irányítás megváltozásához, hanem csak „járulékos” vagy „előkészítő” jellegű. A jelen ügyben a részvények MS Holdingra való átruházására nem volt szükség ahhoz, hogy a felperes megszerezze a TMSC feletti irányítást.

227 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

228 Amint azt a Törvényszék a fenti 73. pontban már megállapította, a 2018. május 31-i Ernst & Young ítéletben (C-633/16, EU:C:2018:371) a 139/2004 rendelet 4. cikke (1) bekezdése és 7. cikke (1) bekezdése megsértésének megállapításához alapul vett kritérium nem az, hogy sor került-e a célvállalkozás feletti irányítás megszerzésére, hanem az, hogy a szóban forgó ügylet egészben vagy részben, ténylegesen vagy jogilag hozzájárult-e az említett vállalkozás irányításának megváltozásához.

229 Ily módon a megtámadott határozat (134) preambulumbekzdésében kiemelt és a felperes által hivatkozott azon tény, hogy a felperes az átmeneti időszakban nem gyakorolt irányítást a TMSC felett, nem jelenti azt, hogy ez a közbenső ügylet egészben vagy részben nem járult hozzá a célvállalkozás irányításának megváltozásához (lásd ebben az értelemben: 2018. május 31-i Ernst & Young ítélet, C-633/16, EU:C:2018:371, 46. pont).

- 230 El kell tehát utasítani a felperes azon érvét, amely szerint a Bíróság által a 2018. május 31-i Ernst & Young ítéletben (C-633/16, EU:C:2018:371) az összefonódás idő előtti megvalósítása fennállásának megállapításához állítólagosan megkövetelt „közvetlen funkcionális kapcsolat” csak akkor áll fenn, ha az aktus önmagában az irányítás megváltozásával jár.
- 231 A 2018. május 31-i Ernst & Young ítélet (C-633/16, EU:C:2018:371) 49. pontja szerint az olyan ügyletek, amelyek nem szükségesek az irányításváltozás megvalósításához, mivel nem állnak közvetlen funkcionális kapcsolatban az összefonódás megvalósításával, nem felelnek meg az irányításváltozáshoz való hozzájárulás kritériumának, és ezért nem sértik a 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdését és 7. cikkének (1) bekezdését, ha azokat az összefonódás bejelentését és engedélyezését megelőzően hajtják végre.
- 232 A jelen ügyben a felperes állításával ellentétben, amint arra a megtámadott határozat (149) preambulumbekkezdése rámutat, a közbenső ügyletre azért volt szükség, mert először is a felperes által javasolt kétlépcsős ügyletstruktúra nélkül a Toshiba számára lehetetlen lett volna, hogy lemondjon a TMSC irányításáról, és hogy 2016 márciusának vége előtt visszafordíthatatlanul megkapja a TMSC-vel kapcsolatos kifizetést, mivel a Toshiba-nak meg kellett volna várnia a versenyhatóságok engedélyét a TMSC értékesítése tekintetében. Másodszor e kétlépcsős szerkezet keretében a közbenső ügylet a TMSC feletti irányítás megváltozásának eléréséhez szükséges lépés volt. E kétlépcsős szerkezet célja az volt, hogy a közbenső ügylet lehetővé tegye egyrészt a közbenső vevő számára, hogy megvásárolja a TMSC valamennyi szavazati jogot megtestesítő értékpapírját, anélkül azonban, hogy meg kellene felelni a bejelentési követelményeknek, másrészt pedig a felperes számára, hogy visszafordíthatatlanul megfizesse a TMSC árát a Toshiba-nak, miközben a lehető legtöbb biztosítékot kapja arra nézve, hogy végül megszerzi a TMSC feletti irányítást. Harmadszor, a feltételezett alternatív ügyleti struktúrák egyike sem volt alkalmas azon szükséglet kielégítésére, hogy a Toshiba 2016. március 31. előtt jelentős összegű tőkebevitelben részesüljön.
- 233 Ezenkívül, amint arra a Bizottság a megtámadott határozat (154) preambulumbekkezdésében rámutat, a Bíróság a 2018. május 31-i Ernst & Young ítéletben (C-633/16, EU:C:2018:371) a „közvetlen funkcionális kapcsolatot” nem minősítette az irányítás megváltozásához való hozzájárulástól elkülönülő követelménynek, amelynek teljesülnie kell ahhoz, hogy valamely ügylet a 139/2004 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének hatálya alá tartozzon. Az említett ítéletben megállapított szempont az, hogy a szóban forgó ügylet részben vagy egészben hozzájárult-e a célvállalkozás irányításának megváltozásához.
- 234 Végül a megtámadott határozat (154) preambulumbekkezdésében a Bizottság idézi a felperesnek a kifogásközlést követő észrevételeit, amelyekben maga a felperes is jelzi, hogy „az MS Holding létrehozása [...] szükséges volt a TMSC Toshiba általi átruházásához, figyelembe véve a Toshiba pénzügyi helyzetét”.
- 235 E válasz alapján meg kell állapítani, hogy a felperes maga is elismerte, hogy a közbenső ügylet „közvetlen funkcionális kapcsolatban” állt a TMSC irányításának megváltozásával.

[omissis]

3. Az „egyetlen összefonódás” részleges megvalósítása fogalmának alkalmazása során elkövetett nyilvánvaló hibákra alapított, harmadik részből

- 302 Elöljáróban a felperes ki kívánja emelni a megtámadott határozat meghozatalát övező összefüggést. A felperes szerint a Bizottság nem támaszkodhat az „egyetlen összefonódás” fogalmára a 139/2004 rendelet 4. cikke (1) bekezdése és 7. cikke (1) bekezdése megsértésének bizonyítása érdekében. A Bizottság összekever két különböző fogalmat, vagyis egyrészt az egyetlen összefonódás fogalmát, amely a hatáskör kérdését érinti, és amely lehetővé teszi annak meghatározását, hogy két különböző ügyletet együttesen kell-e bejelenteni a Bizottságnak, azaz közelebbről annak vizsgálatát, hogy a két ügylet forgalmát össze kell-e vonni a bejelentési küszöbértékek kiszámításakor, másrészt az összefonódás fogalmát, a 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdését és 7. cikkének (1) bekezdését sértő összefonódás állítólagos idő előtti megvalósításával összefüggésben. A felperes hozzáteszi, hogy mivel a Bizottság nem talált olyan bizonyítékot, amely alátámasztaná, hogy a felperes a közbenső ügylettől kezdve irányította a TMSC-t, egy új, az „egyetlen összefonódás részleges megvalósítására” vonatkozó elméletet alakított ki. A Bizottság tehát visszaélésszerűen olyan új szabályt kíván kialakítani, amely tiltja az úgynevezett köztes vásárlás szerkezeteket, még akkor is, ha azok nem vezetnek az engedélyezéseket megelőző irányításszerzéshez.
- 303 A Bizottság vitatja a felperes érveit.
- 304 Ami a fellebbező azon érvét illeti, amely szerint az egyetlen összefonódás fogalma csak a Bizottság hatáskörének kérdését érinti, aszerint hogy bizonyos küszöbértékeket elérték-e, vagy sem, a 139/2004 rendelet 4. cikke (1) bekezdése és 7. cikke (1) bekezdése esetleges megsértésének kérdését viszont nem, elegendő megállapítani, hogy a Bíróságnak alkalma nyílt rámutatni arra, hogy azok az érvek, amelyek ahhoz vezetnének, hogy az ügyleteket az egyetlen összefonódás fogalma alá vonják, *de facto* ahhoz vezetnének, hogy a 139/2004 rendelet hatálya alá vonnák őket (lásd ebben az értelemben: 2020. március 4-i Marine Harvest kontra Bizottság ítélet, C-10/18 P, EU:C:2020:149, 53. pont). Ily módon, ami az „egyetlen összefonódás” fogalmának hatálya alá tartozik, az a 139/2004 rendelet 7. cikkének, tehát logikusan az említett rendelet 4. cikkének hatálya alá is tartozik.
- 305 Ami a felperes azon érvét illeti, amely szerint a Bizottság olyan új szabályt kívánt bevezetni, amely tiltja az úgynevezett köztes vásárlás szerkezeteket, még akkor is, ha azok nem vezetnek az engedélyezéseket megelőző irányításszerzéshez, ezt az állítást árnyalni kell.
- 306 Amint ugyanis azt a fenti 73. pont már kiemelte, a 2018. május 31-i Ernst & Young ítéletből (C-633/16, EU:C:2018:371) az következik, hogy annak meghatározásához, hogy megsértették-e a 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdését és 7. cikkének (1) bekezdését, nem elengedhetetlen, hogy sor kerüljön a célvállalkozás feletti irányítás megszerzésére. Elegendő lehet, ha a szóban forgó ügylet részben vagy egészben, ténylegesen vagy jogilag hozzájárult az említett vállalkozás irányításának megváltozásához.
- 307 Ugyanakkor igaz, hogy a Bizottság első alkalommal hivatkozik a bejelentési és felfüggesztési kötelezettségek olyan egyetlen összefonódás keretében történő megsértésére, amely köztes vásárlás szerkezetet foglal magában.
- 308 Harmadik részének alátámasztására a felperes az érvelését három pont mentén fejti ki.

a) Azon évről, amely szerint az „egyetlen összefonódás” fogalma nem alapulhat a 139/2004 rendelet (20) preambulumbekzdésén

- 309 A 139/2004 rendelet (20) preambulumbekzdésének utolsó mondata szerint helyénvaló „egyetlen összefonódásként kezelni azokat az ügyleteket, amelyek szorosan kapcsolódnak egymáshoz, mivel egy feltételen keresztül kötődnek egymáshoz, valamint értékpapírügyletek kellően rövid időn belül lebonyolított sorozatának formáját öltik”.
- 310 A felperes azt állítja, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban nem bizonyította feltételen keresztül kötődő kapcsolat fennállását a közbenső ügylet és a végleges ügylet között. Ha az ellenőrzési eljárás keretében szükséges engedélyeket nem szerezték volna meg, a felperes találhatott volna harmadik fél vevőt a részvényekre vonatkozó opciókra. Ezenkívül a felperes szerint a Bizottságnak a megtámadott határozatban szereplő, az egyetlen összefonódás fennállására vonatkozó következtetése nem alapulhat a 139/2004 rendelet (20) preambulumbekzdésén, amint azt a Törvényszék a 2017. október 26-i Marine Harvest kontra Bizottság ítéletben (T-704/14, EU:T:2017:753), illetve a Bíróság a 2020. március 4-i Marine Harvest kontra Bizottság ítéletben (C-10/18 P, EU:C:2020:149) megállapította. A felperes egyébiránt hangsúlyozza, hogy a 2017. október 26-i Marine Harvest kontra Bizottság ítéletének (T-704/14, EU:T:2017:753) 126. pontjában a Törvényszék pontosította, hogy a 2006. február 23-i Cementbouw Handel & Industrie kontra Bizottság ítéletből (T-282/02, EU:T:2006:64) nem lehet azt levezetni, hogy minden olyan esetben, amikor több ügylet egymással összefügg, ezek szükségképpen egyetlen összefonódást alkotnak. Végül a felperes hangsúlyozza, hogy a 139/2004 rendelet (20) preambulumbekzdése szerint az egyetlen összefonódás fogalma csak két helyzetben releváns: ha két ügylet egy feltételen keresztül kötődik egymáshoz, valamint ha kellően rövid időn belül bonyolítják le őket. Márpedig a jelen ügy e két helyzet egyikének sem felel meg. E két felvásárlás nem kellően rövid időn belül történt, mivel a felperes csak kilenc hónappal a közbenső ügyletet követően tudta lehívni a részvényopcióit.
- 311 A Bizottság vitatja a felperes érveit.
- 312 Ami a felperes azon érvét illeti, amely szerint a Bizottság a megtámadott határozatban nem bizonyította a közbenső ügylet és a végleges ügylet közötti, feltételen keresztül kötődő kapcsolat fennállását, elegendő megállapítani, hogy az pontatlan, amint az a fenti 228–235. pontban megállapításra került.
- 313 E tekintetben az a tény, hogy nem volt teljesen biztos, hogy a versenyhatóságok megadják a szükséges engedélyeket, nem teheti kérdésessé e megállapítást.
- 314 Azon kívül ugyanis, hogy – amint arra a felperes maga is rámutat – az engedélyek megszerzésének valószínűsége magas volt, a versenyhatóságok általi megtagadás nem járt volna az ügylet megszüntetésével. A TMSC árát a felperes visszafordíthatatlanul kifizette a Toshibának, amely azt kellő időben felvehette a könyvelésébe. Ennélfogva nincs jelentősége annak, hogy valóban a felperes-e a TMSC végső vevője, vagy hogy el kellett volna-e azt adnia az általa választott harmadik félnek.
- 315 Ami a fellebbező azon érvelését illeti, miszerint a Bizottság a megtámadott határozatban nem alapozhatta a 139/2004 rendelet (20) preambulumbekzdésére az egyetlen összefonódás fennállásának megállapítását, kétségtelen, amint azt a Törvényszék a 2017. október 26-i Marine Harvest kontra Bizottság ítéletének (T-704/14, EU:T:2017:753) 91. pontjában kiemelte, hogy az

„egyetlen összefonódás” fogalma kizárólag a 139/2004 rendelet (20) preambulumbekkezdésében szerepel, e rendelet cikkeiben nem (2020. március 4-i Marine Harvest kontra Bizottság ítélet, C-10/18 P, EU:C:2020:149, 42. pont).

- 316 A 2017. október 26-i Marine Harvest kontra Bizottság ítélet (T-704/14, EU:T:2017:753) 150. pontjában a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy e preambulumbekkezdés nem tartalmazza azon feltételek kimerítő meghatározását, amelyek mellett két ügylet egyetlen összefonódást alkot. E tekintetben a Törvényszék az említett preambulumbekkezdés sajátos jellegére támaszkodott, amely ugyan segíthet abban, hogy egy jogszabály értelmezését megvilágítsa, ám önmagában még nem minősül jogszabálynak, mivel nem rendelkezik önálló jogi kötőerővel (2020. március 4-i Marine Harvest kontra Bizottság ítélet, C-10/18 P, EU:C:2020:149, 43. pont).
- 317 Márpedig, noha a 139/2004 rendelet (20) preambulumbekkezdése értelmezési támpontul szolgálhat e rendelet rendelkezéseinek értelmezéséhez, kizárólag e preambulumbekkezdés szövegéből nem vezethető le az „egyetlen összefonódás” fogalmának olyan értelmezése, amely nem áll összhangban e rendelkezésekkel. Ebben az értelemben a Bíróságnak egyébiránt már többször alkalma nyílt jelezni, hogy az uniós jogi aktusok preambulumának nincs kötelező hatálya, és arra nem lehet hivatkozni sem az adott jogi aktus rendelkezéseitől való eltérés, sem az e rendelkezések szövegétől nyilvánvalóan eltérő értelmezés céljából (2020. március 4-i Marine Harvest kontra Bizottság ítélet, C-10/18 P, EU:C:2020:149, 44. pont).
- 318 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a Bizottság a megtámadott határozatot nem kizárólag a 139/2004 rendelet (20) preambulumbekkezdésére alapította, hanem a 139/2004 rendeletnek az említett preambulumbekkezdés fényében értelmezett 3. cikkére.
- 319 Ami a felperesnek a 2017. október 26-i Marine Harvest kontra Bizottság ítélet (T-704/14, EU:T:2017:753) 126. pontjára alapított érvét illeti, igaz, hogy abban a Törvényszék ezen ügy felperesének a 139/2004 rendelet (20) preambulumbekkezdésében említett feltételen keresztül kötődő kapcsolat fogalmán alapuló érvére válaszolva jelezte, hogy nem lehet azt levezetni a 2006. február 23-i Cementbouw Handel & Industrie ítélet (T-282/02, EU:T:2006:64) 107. pontjából – amely szerint a szóban forgó ügyletek egységes jellegének meghatározása érdekében minden esetben azt kell értékelni, hogy az ügyletek annyira szorosan összefüggnek-e, hogy az egyiket nem hajtották volna végre a másik nélkül –, hogy minden olyan esetben, amikor több ügylet egymással összefügg, ezek szükségképpen egyetlen összefonódást alkotnak.
- 320 Meg kell azonban állapítani, hogy ezen ügy körülményei eltérnek a jelen ügy körülményeitől.
- 321 Ez az ügy a Morpol norvég lazactenyésztő és -feldolgozó felvásárlására vonatkozott. Először is a vevő részvényvásárlási szerződést kötött, amelyben előzetes bejelentés nélkül 48,5%-os részesedést szerzett a Morpol alaptőkéjében Ezt követően a fennmaradó részvényeket az azokra vonatkozó kötelező nyilvános vételi ajánlat megtételével szerezte meg.
- 322 A Törvényszék megállapította, hogy ebben az ügyben az irányítást már a részvényvásárlási szerződés megkötésétől kezdve megszerezték (2017. október 26-i Marine Harvest kontra Bizottság ítélet, T-704/14, EU:T:2017:753, 132. pont).
- 323 Ezért a Törvényszék arra a következtetésre jutott, hogy a 2006. február 23-i Cementbouw Handel & Industrie ítéletből (T-282/02, EU:T:2006:64) nem lehet azt levezetni, hogy egy olyan helyzetben, amikor az egyetlen célvállalkozás feletti irányítás megszerzésére egyetlen ügylet révén került sor, úgy kellene tekinteni, hogy ezen ügylet egyetlen összefonódás részét képezi,

amennyiben az irányítás megszerzését eredményező részvényfelvásárlás és a későbbi kötelező nyilvános vételi ajánlat egymással összefügg (2017. október 26-i Marine Harvest kontra Bizottság ítélet, T-704/14, EU:T:2017:753, 133. pont).

- 324 Ily módon, amint azt a Bizottság hangsúlyozza, a 2017. október 26-i Marine Harvest kontra Bizottság ítélet (T-704/14, EU:T:2017:753) 126. pontjában előírt korlátozás pusztán az említett ítélet 133. pontjában leírt sajátos helyzet kizárására irányult, nem pedig az egyetlen összefonódás fogalmának elutasítására.
- 325 Egyébiránt a Törvényszék rámutatott, hogy a Bizottság több határozatban is támaszkodott az „egyetlen összefonódás” fogalmára (2017. október 26-i Marine Harvest kontra Bizottság ítélet, T-704/14, EU:T:2017:753, 90. pont), a Törvényszék pedig jóváhagyta e fogalmat, többek között a 2006. február 23-i Cementbouw Handel & Industrie kontra Bizottság ítéletben (T-282/02, EU:T:2006:64).
- 326 Végül hangsúlyozni kell, hogy a Bíróság a 2020. március 4-i Marine Harvest kontra Bizottság ítéletben (C-10/18 P, EU:C:2020:149) elutasította a 2017. október 26-i Marine Harvest kontra Bizottság ítélettel (T-704/14, EU:T:2017:753) szemben benyújtott fellebbezést.

b) Azon évről, amely szerint az egységes jogalkalmazásról szóló bizottsági közlemény 35. pontja a Bizottság „egyetlen összefonódás” és „részleges megvalósítás” fogalmainak elégtelen alapját képezi

1) Arról az évről, amely szerint az egységes jogalkalmazásról szóló bizottsági közlemény nem képez elégtendő jogalapot, és jogilag nem kötelező

- 327 Egyrészt a felperes előadja, hogy az egységes jogalkalmazásról szóló bizottsági közlemény nem minősül megfelelő jogalponak az összefonódás idő előtti megvalósítása kapcsán, mivel nem foglalkozik azzal a kérdéssel, hogy a 139/2004 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének értelmében véve mikor valósul meg valamely összefonódás. Még ha feltételezzük is, hogy az egységes jogalkalmazásról szóló bizottsági közlemény 35. pontja értelmében vett „köztes vásárlás ügyleteket” „egyetlen összefonódásnak” lehet minősíteni, az egységes jogalkalmazásról szóló bizottsági közlemény említett pontja nem jelenti azt, hogy a „köztes vásárlás szerkezet” „részleges megvalósítása” a 139/2004 rendelet 4. cikke (1) bekezdése [vagy] 7. cikke (1) bekezdése megsértésének minősül. Másrészt a felperes előadja, hogy amikor az egységes jogalkalmazásról szóló bizottsági közlemény eltér a 139/2004 rendeletről és az alkalmazandó ítélkezési gyakorlattól, nem kötelező a felekre nézve.
- 328 A Bizottság vitatja a felperes érveit.
- 329 Ami a felperes azon érvét illeti, amely szerint az egységes jogalkalmazásról szóló bizottsági közlemény nem képez megfelelő jogalapot, meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat (75) preambulumbekkezdésében a Bizottság jelezte, hogy annak meghatározásához, hogy több ügylet egyetlen összefonódás részét képezi-e, a 2006. február 23-i Cementbouw Handel & Industrie kontra Bizottság ítéletnek (T-282/02, EU:T:2006:64, 106. pont) megfelelően „a felek által kitűzött gazdasági célt” kell figyelembe venni.

- 330 Egyébiránt a megtámadott határozat (99) preambulumbekzdésének b) pontjában a Bizottság megállapította, hogy „a 2018. május 31-i Ernst & Young ítélet (C-633/16, EU:C:2018:371) értelmében a közbenső ügylet (legalábbis részben) hozzájárult a TMSC feletti irányítás megváltozásához[; a] közbenső ügylet végrehajtásával [a felperes] részlegesen megvalósította azt az összefonódást, amelynek során tartós irányítást szerzett a TMSC felett”.
- 331 Végül a megtámadott határozat (101) preambulumbekzdésében a Bizottság kifejtette, hogy úgy véli, hogy a közbenső ügylet és a végleges ügylet a 139/2004 rendelet 3. cikkének és az uniós bíróságok ítélkezési gyakorlatának értelmében egyetlen összefonódásnak minősül, mert annak ellenére, hogy jogilag különálló ügyletekről van szó, az alábbi okokból azok egyetlen gazdasági projekt részét képezik, amelyen keresztül a felperes megszerezte a Toshiba-tól a TMSC feletti irányítást. E preambulumbekzdésben a Bizottság hozzátette, hogy a Toshiba, az MS Holding és a felperes között egymást követően kötött ügyletek szorosan megfelelnek az egyetlen összefonódási struktúra egységes jogalkalmazásról szóló bizottsági közlemény 35. pontjában ismertetett típusának.
- 332 Ily módon a Bizottság a megtámadott határozatban az egyetlen összefonódás fogalmát úgy alkalmazta, ahogyan azt a Törvényszék a 2006. február 23-i Cementbouw Handel & Industrie kontra Bizottság ítéletben (T-282/02, EU:T:2006:64,) értelmezte, és megállapította, hogy a közbenső ügylet a 139/2004 rendelet – a Bíróság által a 2018. május 31-i Ernst & Young ítéletben (C-633/16, EU:C:2018:371) értelmezett – 4. cikkének (1) bekezdése és 7. cikkének (1) bekezdése alapján egyetlen összefonódás részleges megvalósítását eredményezte. A Bizottság csak másodlagosan utalt az egységes jogalkalmazásról szóló bizottsági közlemény 35. pontjára.
- 333 A felperes tehát tévesen állítja, hogy az egységes jogalkalmazásról szóló bizottsági közlemény képezi a megtámadott határozat jogalapját.
- 334 Ami a felperes azon érvét illeti, amely szerint az egységes jogalkalmazásról szóló bizottsági közlemény jogilag nem kötelező a hátrányára, amint az megállapításra került, a megtámadott határozat nem az egységes jogalkalmazásról szóló bizottsági közleményen alapul. Egyébiránt nem alapul az egységes jogalkalmazásról szóló bizottsági közlemény egyéb pontjain sem.
- 335 El kell tehát utasítani a felperes azon érvét, amely szerint az egységes jogalkalmazásról szóló bizottsági közlemény nem képez megfelelő jogalapot, és jogilag nem kötelező.

2) Azon évről, miszerint az egységes jogalkalmazásról szóló bizottsági közlemény 35. pontjában előírt feltételek nem teljesülnek

- 336 A felperes előadja, hogy még ha feltételezzük is, hogy az egységes jogalkalmazásról szóló bizottsági közlemény 35. pontja alkalmazandó a jelen ügyben, a „köztes vásárlós megállapodás” feltételei nem teljesülnek, mivel egyrészt e pont szerint a „köztes vásárló általában a végleges vásárló »nevében« szerzi meg a vállalkozást”, míg az MS Holding nem a felperes „nevében” szerezte meg a TMSC-t, másrészt pedig nem állt fenn „közvetlen kapcsolat” vagy „a végleges vásárló felé történő jövőbeni értékesítést előíró megállapodás” az „első vevő” és a „végső vevő” között. E tekintetben a felperes előadja, hogy az MS Holding valamennyi szavazati jogot gyakorolhatta a TMSC-ben, és hogy az MS Holding igazgatói jogosultak voltak részvényeik átruházására, mivel A osztályú részvényeket ruházhattak át a felperes jóváhagyása nélkül. Az A osztályú részvényeknek az MS Holding igazgatói által történő feltételezett átruházása csak a TMSC igazgatóinak jóváhagyását igényelte volna, és az MS Holding könnyedén megszerezhetette volna e jóváhagyást, tekintettel arra, hogy a TMSC igazgatótanácsának egészét megszüntethette, illetve leválthatta.

- 337 A Bizottság vitatja a felperes érveit.
- 338 Emlékeztetni kell arra, hogy az egységes jogalkalmazásról szóló bizottsági közlemény hivatkozott 35. pontja, amint azt a megtámadott határozat másodlagosan kiemelte (lásd a fenti 332. és 334. pontot), nem képezi a megtámadott határozat jogalapját.
- 339 Ennélfogva el kell utasítani a felperes azon érvét, amely szerint az egységes jogalkalmazásról szóló bizottsági közlemény 35. pontjában előírt feltételek nem teljesülnek.

[omissis]

A fenti indokok alapján:

A TÖRVÉNYSZÉK (hatodik tanács),

a következőképpen határozott:

- 1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.**
- 2) A Törvényszék a Canon Inc.-et kötelezi saját költségei, valamint az Európai Bizottság költségeinek viselésére.**
- 3) Az Európai Unió Tanácsa maga viseli saját költségeit.**

Marcoulli

Frimodt Nielsen

Norkus

Kihirdetve Luxembourgban, a 2022. május 18-i tárgyaláson.

Aláírások